

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. гр. Добрич, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги М. Павлов

при участието на секретаря Билсер Р. Мехмедова Юсуф
като разглежда докладваното от Георги М. Павлов Търговско дело № 20233200900064 по описа за 2023 година

Търговско дело № 64/2023 г. по описа на Окръжен съд – Добрич е образувано по искова молба вх. рег. № 2750/27.04.2023 г., подадена от С. Д. В. ЕГН **** с пост. и наст. адрес гр. Добрич, ЖК „Д.“ бл. 69, вх. В, ет. 3, ап. 6, с която срещу **** гр. С, район „В.“, ЖК „В.“, ул. „С. С“ № 7, ет. 5, ЕИК ****, при условията на обективно съединяване са предявени следните икове:

иск за сумата от 100 000.00 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, виновно причинени при пътно-транспортно произшествие на **** г. от водач на микробус „Ф. К.“ с рег. № ****, застрахован по риска „Г. О.“ при ****, ведно с лихва за забава, считано от 08.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, претендиран на основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 45 във вр. с чл. 52 ЗЗД.

иск за сумата от 996.00 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, виновно причинени при пътно-транспортно произшествие на **** г. от водач на микробус „Ф. К.“ с рег. № ****, застрахован по риска „Г. О.“ при ****, ведно с лихва за забава, считано от 08.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, претендиран на основание чл. 432, ал. 1 КЗ във вр. с чл. 45 във вр. с чл. 52 ЗЗД.

Ответникът **** оспорва иска по основание и размер, като инвокира възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на

пострадалото лице.

ДОБРИЧКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, приема за установена следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА**:

Съгласно данните, съдържащи се в Протокол за оглед на местопроизшествието от **** г. на Окръжния полицейски инспекторат И – полиция гр. М, Република Румъния, гласните доказателства, събрани чрез разпита на свидетелите на ищцовата страна М С.а П и Д. К. К. (без родство със страните по делото), свидетеля на ответната страна Ч. К. М. (без родство със страните по делото) и заключението на вещото лице инж. Е. Ж. по комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, възприето от Съда като обективно и компетентно, на **** г., около 20.20 ч. в сумрачната част на денонощието, при ясно време, добра видимост, по шосе Д, община Ж, окръг И, Република Румъния, национален път ДН 5, в посока Б. – Гюргево, се е движел се е движел микробус „Ф. К. 2.0 ТДИ“ с рег. № ****, управляван от Ч. К. М.. Асфалтовата настилка в този участък на пътното платно е била суха, запазена, без неравности и повреди по нея, по прав участък на пътя. От двете страни на пътя е имало тротоари със ширина 1.40 м. и зелени площи със ширина 1.40 м., без растителност, която да ограничава видимостта. В района на произшествието има следните пътни знаци - пешеходна пътека, пътен знак за предупреждение за приближаване на пешеходна пътека, автобусна спирка. В микробуса са пътували десет пътника, включително и С. Д. В.. Наближавайки местопроизшествието – км. 11 + 600 м., до сграда № 268, водачът на микробуса е предприел спиране, поради наличието на пешеходна пътека пред МПС, с цел да даде път на движещ се по нея пешеходец. В същия момент пасажерът С. Д. В. е била изправена в купето на микробуса между два реда седалки, поради което е загубила равновесие и при падането е ударила гърба си в седалка, намираща се вдясно и пред нея. По данни от протокола за оглед на местопроизшествието от **** г., румънската полиция не е установила спирачни следи, оставени от микробуса при неговото спиране. Според експертното мнение на вещото лице инж. Ж., спирането на микробуса се е осъществило при закъснение по-малко от 4м./сек, т. е. спирането не може да се квалифицира като аварийно. Водачът на микробуса е имал техническа възможност да предотврати настъпването на произшествието, ако не бе променял скоростта на движение на МПС или то

се е извършвало с много ниско ускорение или закъснение. Пострадалата е имала техническа възможност да предотврати получаването на травмите, ако е пътувала в седнало положение на седалката си в купето на микробуса или ако е била в изправено положение, но се е придържала достатъчно надеждно за детайлите на МПС в близост до нея.

При пътно-транспортното произшествие са причинени телесни увреждания на пасажера С. Д. В..

Непосредствено след инцидента пострадалата е била транспортирана в болница „Б. А.“ – Б. и е била приета за преглед, където след направените изследвания е установено, че е получила травматично увреждане на мозъка, лумбална гръбначна травма и контузия на лявото рамо. След прегледа пострадалата се е прибрала с микробуса в Добрич, като веднага след пристигането си е транспортирана в ЦСП – „МБАЛ-ДОБРИЧ“ АД – Добрич, откъдето е приета за лечение в Отделението за анестезия и интензивно лечение със следната окончателна диагноза: травматичен шок, съчетана травма, счупване на ключицата, закрито счупване на пубиса, мозъчно сътресение. Сред двудневен престой в Отделението за анестезия и интензивно лечение, на 16.05.2022 г. пострадалата е била приета в Ортопедично отделение, където е лекувана в периода 16.05.2022 г. – 23.05.2022 г. с окончателна диагноза изкълчване на фрактура на лява акромиоклавикуларна става и придружаващо заболяване – счупване на пубиса вдясно. На 18.05.2022 г. под обща анестезия ѝ е била извършена операция за открито наместване и метална остеосинтеза на лява раменно-ключична става и закрито наместване и имобилизация на фрактурите на горно и долно рамо на дясна срамна кост.

Съобразно заключението на вещото лице д-р Д. Д., по комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, възприето от Съда като обективно и компетентно, вследствие на пътно-транспортното произшествие пострадалата е получила следните увреждания: изкълчване със счупване и формиране на фрагмент в лявата раменно-ключична става и счупване на горно и долно рамо на срамната кост на тазовия пръстен вдясно. Посочените увреждания са довели до трайно затруднение на движението на горен ляв крайник за период от около два до три месеца, а счупването на двете рамена на дясна срамна кост са довели до трайно затруднение движението на долен десен крайник за период от около четири – пет месеца.

Вещото лице е категорично в извода си за наличието на причинно-следствената връзка между настъпилото пътно-транспортно произшествие и получените от пострадалата травматични увреждания.

Оздравителният период е продължил в рамките на шест месеца.

Според експертното мнение на вещото лице представените като доказателства по делото фискални бонове са свързани с лечението на получените от пострадалата увреждания.

С постановление от 27.09.2022 г. прокурора при Прокуратура Корнету делото относно извършването на престъплението „виновно причиняване на телесна повреда“ по чл. 196, ал. 2, 3 НК е прекратено поради липса на жалба от страна на пострадалата.

Събраните по делото гласни доказателствата чрез разпита на свидетеля, посочени от ищцата – Д. С. В. (съпруг на ищцата, чиито показания съобразно с установената родствена връзка следва да се преценяват на основание чл. 172 ГПК с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната му заинтересуваност), кредитирани от Съда изцяло като преки и непосредствени, депозирани непротиворечиво и убедително, установяват, че пострадалата изпитвала и продължава да изпитва болки и страдания вследствие на получените при ПТП травми. Установява се, че по време на престоя в болницата и по време на домашното лечение пострадалата не е била във възможност сама да се обслужва и е била обгрижвана от членовете на семейството си. Вследствие на изживения от ПТП шок същата се е затворила в себе си, станала е неактивна и стресирана. Преди инцидента пострадалата била жизнен и енергичен човек, но преживеният от нея инцидент изиграл ролята на стресор.

Страните не спорят, че към датата на пътно-транспортното произшествие – **** г. е налице валидно застрахователно правоотношение, по силата на което е застрахована отговорността на водачите на микробус „Ф. К.“ с рег. № **** с ****, обективиран в полица № ****.

По повод предявената от пострадалата застрахователна претенция е образувана щета № **** г., като с писмо изх. № **** г. застрахователят изискал предоставянето на допълнителни документи.

По делото не са представени доказателства относно наличието на изричен отказ от страна на застрахователя за изплащане на обезщетение.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните **ПРАВНИ ИЗВОДИ:**

I. По допустимостта на исковете:

Предмет на делото е търговски спор по см. на чл. 365, т. 1 ГПК, свързан прекия иск на третото увредено лице срещу застрахователя по застраховка “Г. О.” по чл. 432, ал. 1 КЗ.

Договорът за застраховка е от категорията на сделките, посочени в чл. 1, ал. 1, т. 6 ТЗ, т. н. „абсолютни търговски сделки”, чийто търговски характер произтича от изричната норма на чл. 286, ал. 2 ТЗ, а не е обусловен от търговското качество на лицето, което я сключва и от връзката с упражняването от него занятие.

С оглед правилата за родовата подсъдност (чл. 104, т. 4 ГПК) и за местната подсъдност (чл. 115, ал. 2 ГПК), действащи към датата на предявяване на иска, делото е подсъдно на Окръжен съд - Добрич като първа инстанция.

Налице са процесуалните предпоставки относно надлежното упражняване на правото на иск.

Ищцата е спазила процедурата по чл. 380 КЗ.

Искът е **ДОПУСТИМ** и следва да се разгледа по същество.

II. По основателността на иска:

С договора за застраховка “Г. О.”, застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са в пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие – арг. чл. 429, ал. 1 КЗ.

Член 477 КЗ установява задължително застраховане срещу Г. О. на собствениците, ползвателите, държателите и всички лица, които извършват фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание.

По силата на този вид задължителна застраховка “Г. О.”, застрахователят покрива отговорността на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на

моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата – чл. 477, ал. 1 КЗ.

Член 432 КЗ урежда т. н. пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Г. О.“.

Прякото право по своето съдържание е имуществено притезателно право.

Основанието за неговото възникване е както съществуваща застраховка „Г. О.“, така и гражданската отговорност на застрахования.

Прякото право се намира в определено съотношение и взаимодействие както с правото на увредения срещу граждански отговорното лице, така и с правото на застрахования по силата на застрахователния договор. То възниква едновременно с правото на деликтното обезщетение и е функционално обусловено от него. Прякото право не може да се породи, ако третото лице няма притезание, основаващо се на гражданската отговорност на застрахования. Прякото право и правото на деликтно обезщетение съществуват успоредно и се намират в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност или субсидиарност – ТР – 1 – 2015 – ОСТК.

С изпълнението от страна на застрахователя се погасява не само прякото право, но и правото, с което увреденият разполага по силата на деликтното правоотношение със застрахования.

Отговорността на застрахователя в хипотезата на чл. 432, ал. 1 КЗ при застраховка „Г. О.“ е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие – ТР – 2 – 2012 – ОСТК.

Фактическият състав на отговорността на застрахователя за обезщетяване на причинените от застрахованото лице вреди от деликт включва следните елементи: 1. Наличие на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Г. О.“ на автомобилистите, възникнало между застрахования и застрахователя; 2. Настъпване на застрахователно събитие, осъществено в срока на действие на застрахователния договор, виновно причинено от водача на застрахованото МПС; 3. Материално-правна легитимация на лицето, претендиращо застрахователно обезщетение; 4. Претърпени неимуществени вреди от лицето, претендиращо обезщетение.

В разглеждания случай са налице предпоставките на чл. 432, ал. 1 КЗ

за ангажиране пряката отговорност на застрахователя за заплащане на обезщетение за причинените на ищца неимуществени вреди, настъпили в резултат на пътно-транспортно произшествие на **** г., за което вината е на водача на водача на микробус „Ф. К.“ с рег. № ****, чиято Г. О. е застрахована при ответника по силата на договор за задължителна застраховка „Г. О.“, обективиран в застрахователна полица, със срок на валидност, включващ датата на пътно-транспортното произшествие.

Водачът на МПС с поведението си е нарушил общото задължение за всеки участник в движението по пътищата, установено в чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП – всеки участник в движението по пътищата не трябва да поставя в опасност живота и здравето на хората, както и правилата, установени в чл. 20, ал. 2, чл. 23, ал. 1 и чл. 24, ал. 1 ЗДвП и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на С. Д. В..

Противоправното поведение на водача на МПС е в пряка връзка с причинените на пострадалата телесни увреждания.

С оглед изложените съображения се налага извода, че деянието на водача на МПС осъществява фактическия състав на непозволеното увреждане по смисъла на чл. 45 ЗЗД. Същият, в качеството си на делинквент и на основание чл. 45 ЗДД отговаря за всички настъпили от деянието вреди, които са в пряка и непосредствена последица от него.

Деликтната отговорност на застрахованото лице обуславя отговорността на застрахователя.

Не се оспорва наличието на валиден договор за застраховка „Г. О.“ през периода, в който е реализирано пътно-транспортното произшествие.

Предвид обхвата на застрахователното покритие, регламентиран в чл. 477, ал. 1 КЗ, застрахователят обезщетява всички вреди, за които отговаря застрахованото лице на основание чл. 45 ЗЗД – чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ.

Отговорността на застрахователя съобразно договора за задължителна застраховка „Г. О.“ е за репарация на претърпените от ищца неимуществени вреди. По силата на застрахователния договор ответникът, в качеството си на застраховател се е задължил да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди.

Общото правило, което допуска обезщетяване на неимуществени вреди се съдържа в чл. 52 ЗЗД.

По думите на френския цивилист ** „неимуществените вреди са всяко човешко страдание, което не води до имуществени вреди“.

Неимуществените вреди се изразяват в засягане на защитими права, което засягане няма парична оценка – ТР-4-2012-ОСГТК.

Неимуществените вреди могат да възникнат от накърняването на всяка правнозащитено благо, независимо дали то е обект на абсолютни субективни права (като правото на живот (чл. 28 КРБ), правото на телесна неприкосновеност (чл. 29 КРБ), правото на свобода и равноправно третиране по достойнство и права (чл. 6, ал. 1 КРБ), правото на недискриминация (чл. 6, ал. 2 КРБ), правото на неприкосновеност на личния живот и ненамеса в него (чл. 32, ал. 1, изречение първо КРБ), правото на чест, достойнство, добро име (чл. 32, ал. 1, изречение второ КРБ), правото на лична свобода (чл. 30 КРБ), правото на изображение и глас (чл. 32, ал. 2 КРБ), свобода и тайна на кореспонденцията (чл. 34 КРБ), свобода на съвестта, на мисълта и избор на вероизповедание (чл. 37, ал. 1 КРБ), правото на изразяване на мнение (чл. 39 КРБ), правото да се търси, получава и разпространява информация (чл. 41 КРБ), правото на свободно сдружаване (чл. 44 КРБ), правото на събрания и манифестации (чл. 43 КРБ), правото на име на физическо лице (чл. 12 ЗГР), правото на фирма (чл. 7 ТЗ), доброто търговско име и доверието към предлаганите стоки (чл. 30 ЗЗК), използването на чужда търговска фирма (чл. 29 ЗЗК), разгласяването на търговска тайна (чл. 8 ЗЗТТ), нарушаване на неимуществените авторски право (чл. 15 ЗАПСП)) или на относителни права (напр. породени от договор – ТР – 4 – 2012 -ОСГТК, засягане на имуществени права върху обекти на интелектуалната собственост по ЗАПСП, ЗПРПМ, ЗМГО, в редица хипотези на нелоялната конкуренция по чл. 29 – 37 ЗЗК) или пък на представлява фактическо отношение, което не е обект на правно регулиране, но интересът на личността, който се удовлетворява чрез него, е защитен от действащия правопорядък - арг. от чл. 56, изречение първо КРБ (напр. в рамките на фактическо съпругеско съжителство между две лица, при трайно отглеждане на неосиновено дете – храненик).

Друго деление на неимуществените вреди е свързано с т.н. „морален

патримониум“ (общност на всички нематериални блага, които нямат комерсиална стойност), който се състои от две части – в едната попадат неимуществените вреди, свързани с емоционалния живот на засегнатото лице (**„афективната част на моралния патримониум“**), а другата част – онези вреди, които засягат достойнството на пострадалия в обществото (**„социалната част на моралния патримониум“**).

Първият вид неимуществени вреди са резултат от засягане на блага, свързани с вътрешния мир и психични преживявания на лицето, като накърняване на чувството на привързаност, скръб и болка при загубата на близък, вторият вид – от засягане на т. н. „блага на обозначение“, свързани с външния свят и отношенията на лицето с него накърняване на честта, доброто име, репутацията, свободата на религиозно убеждение и пр.

Юридическият критерий за квалификацията на вредата като неимуществена и отграничаването ѝ от имуществените вреди е само дали последиците от засягането на блага имат паричен еквивалент в гражданския оборот - вж. **Калайджиев, А.** Облигационно право. Обща част. С. 2020, с. 366.

Съдебната практика ограничава неимуществените вреди главно до три групи случаи – физически болки и страдания от телесни увреждания; болки и страдания, причинени от смърт на близък роднина или съпруг, както и на лице, което се е намирало в трайна и дълбока емоционална връзка - ТР – 1 – 2018 - ОСНГТК; страдания от неизпълнено обещание за брак – р. 32 – 1969 – ОСГК.

В литературата е аргументирано виждането, че неимуществените вреди са широк кръг и обхващат последиците от засягането както на блага, които са предмет на субективни права (права на свободно развитие на личността, права върху телесния и духовния интегритет, право на чест, право на име, право на фирма, право на личен живот, право на изображение, права върху предмети на т.н. индустриална собственост и други), така и на блага, които не са предмет на права - вж. **Калайджиев, А.** цит. съч., 366 – 367.

Неимуществените са неоценими в пари последици от засягането на защитени права и интереси, а делението на имуществени и неимуществени вреди е приложимо към произтеклите от засягането последици.

Неимуществената вреда е необратима и непоправима.

Неимуществените вреди са неизмерими в паричен еквивалент и затова следващото се за тях парично обезщетение се определя от съда по справедливост – чл. 52 ЗЗД.

Паричното обезщетение, макар и несъвършено, е единственото възможно средство и най-подходящата форма за зачитане претърпяването на тези вреди и за компенсиране на засегнатото лице. Въпреки невъзможността неимуществените вреди да бъдат поправени, българското право придава на паричното плащане към пострадалия компенсаторна функция. Функцията, която се придава на присъдената парична сума е да възстанови психичното равновесие на личността и да му даде възможност да компенсира отрицателните емоции. Парите се разглеждат като сурогат на неприятните емоции, които лицето е принудено да преживее. Целта на обезщетението е чрез тези средства увреденият да получи облекчение след преживяното, да неутрализира отрицателните си емоции, да оздрави психиката си, да постигне усещане за удовлетворение и справедливост. Функцията на обезщетението е именно в това да възстанови чувството на засегнатото лице за справедливост, но не чрез възмездие и репресия, а чрез зачитане на факта и последиците от стореното противоправно деяние.

Размерът на обезщетението се определя от Съда по справедливост.

Понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактна категория.

При прилагането на критерия на справедливостта следва да се отчитат въведените още от Аристотел (384 г. пр. н. е. – 322 г. пр. н. е.) в книга пета на „Никомахова етика“ (300 г. пр. н.е.) принципи на „възстановителна справедливост“ (лат. *iustitia correctiva*), изискваща състоянието на един човек да бъде възстановено след настъпването на една неправда в състоянието, което е съществувало преди тази неправда; и на „разпределителна справедливост“ (лат. *iustitia distributiva*), която изисква лицата в едно и също положение да търпят еднакви последици от състоянието, в което се намират, т. е. еднакво третиране на еднаквите случаи, действат паралелно – еднаквите по вид и степен вреди да намират еднаква компенсация, която да отговаря на действително преживените страдания.

Справедливостта като метод за решаване на въпроса за обезщетяване на неимуществените вреди включва и следните задължения към Съда: 1. Да

отчете наличието на особени обстоятелства (принцип на специфичност на преценката на Съда); 2. Да прецени цялата конкретна обстановка на случая (принцип на цялостност на преценката на съда); 3. Да третира еднаквите случаи по един и същ начин (принцип на равно третиране при преценката на съда); 4. Да формулира своето вътрешно убеждение отчетливо – по начин, който прави възможно подлагането му на обективен контрол, и обосновано – по начин, който го прави убедително и за останалите членове на обществото (принцип на обоснованост на преценката Съда).

Справедливостта като критерий за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики – степен и характер на увреждането, начин и обстоятелства, при които увреждането е настъпило, продължителност и интензитет на търпимите болки и страдания, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение, промяната в живота на пострадалия, физическите и психологическите последици за увредения и други фактори.

Неимуществените вреди, настъпили от непозволено увреждане, съществуват обективно.

В българската правна система, основана на върховенството на правото (арг. от чл. 4, ал. 1 КРБ), Съдът е компетентен да разрешава спора по справедливост само в случаите, в които е изрично овластен от законова норма да приложи своето справедливо усмотрение. Чрез справедливостта не се създават нови правни норми, а само се достига в процеса на правоприлагане до конкретното правило за поведение, с оглед на което да се реши в предвидените от закона случаи даден правен спор при отчитане на конкретните обстоятелства. Разпоредбата на чл. 51 ЗЗД е плод на този законодателен подход, при който справедливостта е привлечена като правно-технически критерий при правоприлагането. Поради особеното им естество неимуществените вреди не се поддават на репарирание, тъй като неимуществените последици от виновното противоправно поведение не могат да получат точен паричен израз, нито могат да бъдат премахнати чрез получаване на парична обезвреда от увредения. Затова при тях паричното обезщетение е предназначено главно да възмезди и удовлетвори увреденото лице за негативните нематериални последици, понесени от него вследствие на

увреждането. С оглед на тези съображения законодателят допуска присъждането на парично обезщетение за неимуществени вреди, като овластява и задължава съда да определи конкретния размер на обезвредата по справедливост с оглед степента на засягане на правозащитените блага и интереси на личността и на конкретните обстоятелства при извършването на нарушението по свое усмотрение, но в рамките на принципа на върховенството на правото.

Обезщетението за неимуществени вреди има само компенсаторна функция, тъй като то има за цел да репарира в относително пълен обем болките, страданията, и други нематериални последици, възникнали от противоправното деяние.

Причиняването на телесни повреди при пътно – транспортно произшествие, представляващо деликт по смисъла на чл. 45 ЗЗД, поражда право на обезщетение в полза на засегнатото лице за неимуществени вреди. Обективният критерий, според който се определят подлежащите на обезщетяване вреди, е пряката и непосредствена причинно–следствена връзка между телесните повреди на пострадалото лице и конкретните неблагоприятни последици, настъпили в правната му сфера.

От събраните по делото гласни и писмени доказателства се установява наличието на болки и страдания, претърпени и търпени от пострадалата вследствие на пътно-транспортното произшествие.

Съгласно нормата на чл. 52 ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от Съда по справедливост. Както бе посочено по-горе, причинените неимуществени вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични нематериални блага, не могат да бъдат възстановени или поправени, а само да бъдат възмездени чрез парично обезщетение за доставяне на други блага, което придава на обезщетението не на компенсаторно, а на заместващо такова. Тази заместваща облага във всеки конкретен случай е различна, зависеща от характера и степента на конкретното субективното увреждане, поради което причинените вреди следва да бъдат определени по тяхната афектационна стойност. Съгласно ПП – 4 – 1968 – ВС понятието „справедливост“ по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от

Съда при определяне на размера на обезщетението – конкретните обстоятелства при които е настъпило пътно-транспортното произшествие, причинило средна телесна повреда на ищцата, психическите изживявания, изпитани от нея, нейната възраст, здравословен и психически статус, обществено-икономическа обстановка в страната към датата на настъпване на ПТП, нормативно определените лимити на застрахователните покрития към същия момент.

В конкретния случай към датата на произшествието пострадалата е била на 47 години, работила като преподавател във ФСГ „****“ - Добрич, в добра физическа и ментална кондиция, в състояние сама да се обгрижва. В резултат на причинените ѝ травматични увреждания, ищцата е търпяла и търпи болки и страдания, като по време на възстановителния период е била с ограничена двигателна активност. Пътно-транспортното произшествие е изиграло ролята на стресор върху психиката на пострадалата.

Установените фактически данни относно претърпените болки и страдания и очертаните прогнози мотивират настоящия състав на съда да приеме, че справедливия размер на дължимото обезщетение е 55 000.00 лв.

По отношение на иска за имуществени вреди, Съдът счита същият за доказан и основателен, с оглед категоричното мнение на вещото лице д-р Д., че представените като доказателства по делото фискални бонове са свързани с лечението на получените от пострадалата увреждания, поради което следва да го уважи в пълен размер.

В процесния казус, ответникът е инвокирал възражение по чл. 51, ал 2 ЗЗД за съпричиняване на вредите от страна на пострадалото лице.

Съпричиняването на вредите е сложен юридически факт, който включва следните елементи: 1. Деликт, извършен от лице, различно от увредения, което да обосновава неговата Г. О., 2. Наличие на пряка причинна връзка между вредите и поведението на пострадалия, 3. Неделимост на вредата и 4. Поведение на пострадалия, което е в противоречие с грижата на добрия стопанин - вж. **Калайджиев, А.** Цит. съч. 397 - 401.

Съгласно постоянната и задължителна практика на ВКС, обективизирана в т.7 от ПП-17-1963-ВС, обезщетението за вреди от непозволено увреждане се намалява, ако и самият пострадала е допринесъл за тяхното настъпване, като в случая е от значение наличието на причинна връзка между поведението на

пострадалия и настъпилия вредоносен резултат. За да бъде намалено обезщетението за вреди, увреденият трябва да е допринесъл по някакъв начин за тяхното настъпване. Необходимо е приносът да е конкретен и да се изразява в извършване на определени действия или въздържане от такива действия от страна на увредения. С действията си или бездействията си увреденото лице трябва да е нарушило предписани от закона правила за поведение и нарушенията да са в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат.

Застрахователят своевременно е въвел възражение за съпричиняване на вредите от страна на пострадалата. Направените с отговора на исковата молба правоизключващи възражения от застрахователя касаят нарушението на пострадалата, която в е пътувала правостояща в микробуса.

Визираното нарушение е безспорно установено както и от гласните доказателства, така и от заключението на комплексната съдебно-автотехническа и медицинска експертиза. Същото не се оспорва и от страна на ищцата.

Механизмът на настъпване на пътнотранспортното произшествие е относим към направените конкретни възражения от застрахователя. Според заключенията на вещите лица по комплексната съдебно-медицинска и автотехническа експертиза, пострадалата е имала техническа възможност да предотврати получаването на травмите, ако е пътувала в седнало положение на седалката си в купето на микробуса или ако е била в изправено положение, но се е придържала достатъчно надеждно за детайлите на МПС в близост до нея.

По изложените по-горе съображения, настоящият състав на Съда намира, че пострадалата е способствала с поведението си за настъпването на вредите.

В тази връзка, Съдът намира възражението на ответника за наличието на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД на вредоносния резултат от страна на пострадалия за основателно и приема принос от страна на пострадалата за настъпването на вредите в размер на 10 %

С оглед изложените съображения и съобразно приносът на пострадалата за съпричиняване на вредите, Съдът счита, че следва да уважи иска за неимуществени вреди в размер на сумата от 50 000.00 лв., като за

разликата до претендирания размер от 100 000.00 лв. го отхвърли, а искът за имуществени вреди следва да се уважи в размер на сумата от 896.40 лв., като за разликата до претендирания размер от 996.00 лв. го отхвърли.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищцата следва да се присъдят разноси по делото в размер на 2 020.00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 2 370.00 лв. съобразно уважената част на исковете и списъка по чл. 80 ГПК.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника следва да се присъдят разноси по делото в размер на 275.00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 4 039.00 лв. съобразно отхвърлената част от исковете и списъка по чл. 80 ГПК.

С оглед изложените съображения, **ДОБРИЧКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД**

РЕШИ:

ОСЪЖДА **** гр. С, район „В.“, ЖК „В.“, ул. „С. С“ № 7, ет. 5, ЕИК **** да заплати на С. Д. В. ЕГН **** с пост. и наст. адрес гр. Добрич, ЖК „Д.“ бл. 69, вх. В, ет. 3, ап. 6, сумата от **50 000.00 лв.**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, виновно причинени при пътно-транспортно произшествие на **** г. от водач на микробус „Ф. К.“ с рег. № ****, застрахован по риска „Г. О.“ при ****, ведно с лихва за забава, считано от 08.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата от **50 000.00 лв. до 80 000.00 лв.**

ОСЪЖДА **** гр. С, район „В.“, ЖК „В.“, ул. „С. С“ № 7, ет. 5, ЕИК **** да заплати на С. Д. В. ЕГН **** с пост. и наст. адрес гр. Добрич, ЖК „Д.“ бл. 69, вх. В, ет. 3, ап. 6, сумата от 896.40 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, виновно причинени при пътно-транспортно произшествие на **** г. от водач на микробус „Ф. К.“ с рег. № ****, застрахован по риска „Г. О.“ при ****, ведно с лихва за забава, считано от 08.02.2023 г. до окончателното изплащане на задължението, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата от **896.40 лв. до 996.00 лв.**

ОСЪЖДА **** гр. С, район „В.“, ЖК „В.“, ул. „С. С“ № 7, ет. 5, ЕИК **** да заплати на С. Д. В. ЕГН **** с пост. и наст. адрес гр. Добрич, ЖК „Д.“ бл. 69, вх. В, ет. 3, ап. 6, разноси по делото в размер на 2 020.00 лв. и

адвокатско възнаграждение в размер на 2 370.00 лв.

ОСЪЖДА С. Д. В. ЕГН **** с пост. и наст. адрес гр. Добрич, ЖК „Д.“ бл. 69, вх. В, ет. 3, ап. 6 да заплати на **** гр. С, район „В.“, ЖК „В.“, ул. „С. С“ № 7, ет. 5, ЕИК ****, разноси по делото в размер на 275.00 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 4 039.00 лв.

**РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА ВЪЗЗИВНО ОБЖАЛВАНЕ ПРЕД
ВАРНЕНСКИЯ АПЕЛАТИВЕН СЪД В ДВУСЕДМИЧЕН СРОК ОТ
ВРЪЧВАНЕТО МУ НА СТРАНИТЕ.**

Съдия при Окръжен съд – Добрич: _____